

'SÍ' A UNA CATALUNYA PROGRESSISTA

• Aprovar l'Estatut és fer possible un Estat federal, laic i solidari

COMTE DE SERT

ESCRIPTOR

El sí al referèndum de demà diumenge és el reconeixement a l'Espanya plural formulada per **Maragall** a Santillana del Mar i feta seva pel PSOE, liderat per **Rodríguez Zapatero**, i l'inici d'una nova vertebració de l'Espanya descentralitzada que els liberals i progressistes d'aquest país demanaven a crits des del llunyà 1898. Una prova d'això és la forma tan ràpida amb què han acollit el model català altres comunitats autònomes, com Andalusia i Galícia, i fins i tot les que estan liderades pel PP --*manda huevos* després d'una campanya ferotge en contra de les institucions catalanes i del mateix Estatut--, així el País Valencià i les Balears, no sent estrany que el model acabi imposant-se a la majoria de comunitats per formar de facto l'Estat federal que cohesioni i estabilitzi el país una vegada per sempre.

És al mateix temps un sí a la política progressista de **Rodríguez Zapatero**, que ens va apartar de la vergonyosa, injusta i bruta guerra de l'Iraq, que va aprovar i va dignificar el matrimoni i l'adopció de fills entre homosexuals, que va donar més facilitats al divorci i a l'avortament, que va reconèixer les víctimes de la repressió franquista, que està fent els primers passos per aconseguir per fi la separació entre l'Església i l'Estat, i que ara és a un pas, després de tants anys, d'aconseguir la pacificació a Euskadi.

Votar sí també és recolzar la política d'esquerres de la Generalitat, sabent que ha creat un sistema sanitari públic únic, amb la fèrria oposició dels grups corporatius i de la poderosa indústria farmacèutica, sabent que ha implantat un sistema d'educació pública que força la integració de l'escola privada concertada en el sistema públic, prohibint la discriminació a què la privada sotmetia els alumnes procedents de les classes menys afavorides i la immigració, amb l'oposició de l'Església que controla la majoria d'aquests centres privats. A més a més, té en vies d'implantació mesures per a l'accés a la vivenda dels joves i la

universalització dels serveis d'atenció a les persones dependents, considerat com un dret de la ciutadania.

Des dels temps de la Segona República cap Govern de la Generalitat havia adoptat tantes mesures en suport a les classes més desafavorides com l'actual, desconegudes per la majoria de catalans a l'estar la premsa bolcada amb els temes identitaris. Mai Catalunya en els últims segles havia aconseguit el grau de llibertat i autonomia que li atorgarà l'aprovació del nou Estatut, potser el de més alt nivell entre les regions autònomes de la Unió Europea que les tan nomenades Bases de Manresa no podien ni tan sols somiar, superant de llarg econòmicament i competencialment els estatuts del 32 i del 79.

Votar *no* és recolzar i donar ales a la política bronca, agressiva i fins i tot guerrera del nacionalisme espanyol, el més perillós de tots, causant dels desastres ocorreguts a Espanya durant el segle passat, des de la Setmana Tràgica, la derrota d'Anual, la *dictablanda* de **Primo de Rivera** i la guerra civil, fins als 40 anys de repressió franquista. Ara sembla que aquesta dreta rústega torna a defensar la seva coneguda dialèctica del puny i les pistoles, ja que fa poc vaig escoltar un comentari de dos enfervorits partidaris de **Jiménez Losantos** que auguraven: "Si aquests catalans persisteixen en les seves idees separatistes, tornarem a guanyar-los la partida com al 36". Una partida que no va ser al mus, sinó una sagnant guerra civil amb més d'un milió de morts. D'una altra part, el *no* és donar àrnica i aliment al nacionalisme radical català que té en el seu haver, amb la seva inexperiència, miopia, sortides de to, entossudiment i falta de cintura política, encegat per un atac de banyes, dinamitar el primer Govern catalanista d'esquerres des de la República, abocat per la seva obstinació a unes eleccions autonòmiques abans de final d'any.

El vot afirmatiu no és només aconseguir el millor i més autonomista dels estatuts possibles per a Catalunya, sinó donar la confiança a la nació progressista dels ciutadans formulada per **Rodríguez Zapatero**, que farà possible un Estat federal, laic i solidari dels pobles d'Espanya.